

Short notes Ukraine | Geert Jan Bak

Sinister koor. Dramatekst. Syndroom

Luchtalarm op iPhone
en over de bergen...

05:29 uur. Zaterdagmorgen.

Luchtalarm! iPhone. Naast me op het kussen.

Hoe snel kun je rechtop zitten in je bed. Hoe snel kan je hart kloppen. Hoe snel sta je in je kleren buiten in vrieskou.

Luisterend. Zoekend over het sneeuwlandschap. Heldere hemel, maanlicht, veel sterren. Sirenes komen van over de bergen. Uit de richting van 'ons' dorp.

Sinister koor

Geen explosies. Alleen die sirenes – door de afstand zachter dan de app. Enger wordt het nog als een sinister geluid tot je doordringt. Blaffende honden. Heel veel blaffende honden. Bizar is het juiste woord. Voor een koor uit alle hoeken. In alle toonsoorten. Hoeveel wonen er? Wat vertellen ze elkaar?

Continuing Dilemma

Geen handschoenen, geen muts – snel naar binnen weer. Daar vertelt iemand mij fluisterend dat de kinderen 'gelukkig doorslapen'. Wat voel ik me ineens volwassen. Niet mogen

doorslapen. Weten dat je machteloos bent tegen een monster. Doen of het allemaal wel meevalt, straks – voor Dima, Sonja en Olga, als ze wakker worden. Belangrijkste van alles: beslissen of je blijft of vlucht. Continuing Dilemma. Voor anderen misschien nauwelijks te begrijpen. Voor mij ook niet altijd.

Dramateksten

Eerlijk – waar schrijf ik over? Over randverschijnselen. Over oorlog-peanuts. Als je weet wat ‘verderop’ plaatsheeft. Moorden, hinderlagen, ontvoeringen, bombardementen, kinderen onder het puin, schieten op weerloze medemensen. Oorlogsmisdaden dus, zo weten we nu wel allemaal. Welk recht heb ik dan om dramateksten te creëren? Over een luchtalarm. Over blaffende honden. Over kinderen die wakker worden zonder iets te weten van sirenes in hun dorp en op mijn iPhone.

Ook eerlijk

Zon komt op. Dringt het huis binnen. Buiten is het stil. Beetje bang ben wel. Dat is ook eerlijk. Vraag me niet opnieuw waarom we nog niet weg zijn. Misschien omdat de zon een vredig beeld schept van hoe het hier altijd was in de Oekraïense bergen. En weer zou moeten zijn. Zonder sirenes.

Zonder je te hoeven realiseren dat verderop landgenoten worden afgeslacht. En jij je hier – voorlopig – veilig kunt wanen. Noem het schuldgevoel – het syndroom hier voor alle Oekraïners die er niet ‘middenin zitten’. Zich realiseren dat anderen het voorlopig opknappen, incasseren en de prijs betalen.

Geert Jan Bak

Zie ook:

Impressie/verslag UA-reis (I en II) of meer Short Notes

Website: www.gjbmedia.com. Of via eerdere FB-linken.